

D. M. O.

QUÆSTIO MEDICO - CHIRURGICA,

QUODLIBETARIIS DISPUTATIONIBUS

manè discutienda, in Scholis Medicorum, die Sabbati decimâ-
tertiâ Martii anni M. DCC. XXXIV.

M. DESIDERIO - CLAUDIO FREMONT,

Doctore Medico, Præside. *Autore.*

An facendi Tendines?

I.

MORBOS desidîæ & luxuriæ sobolem non ineptè dixeris: ast cheu! exercitatio & temperantia plurimos quidem arcant, non vindicant ab omnibus: corpus etenim humanum iis non solum laborat affectibus, quos perversus rerum nonnaturalium usus invehit, sed & externarum injuriâ laceßitur, quandoque ineluctabili. Hinc *βιαντων*, practica Medicinæ pars, non unâ, sed multiplici instruitur armaturâ, variisque telis diversôs hostes confodere aggreditur. Interioribus potissimum morbis Dietam, legitimâ victus ratione curantem, adhibet; externis sæpius Chirurgiam, nunc nudâ, nunc ferro igneve armatâ, manûs artificiosâ actione pugnantem, opponit; utrisque ut plurimum Pharmaciam, invigilantem medicamentorum compositioni & administrationi. Non idèd tamen credideris has Medicinæ partes ita à se invicem esse separatas, ut singulæ, cæteris oriosis, opraros effectus præstare valeant. Omnium individua connexio, necessaria conspiratio, nec nisi in omnibus exercitatum Medici titulo insignire licet. Quî, quæso, vulneri, ulceri, externove cuicumque affectui medebitur, cui ritè per-
spectum non erit an medicamenti instituenda curatio, an ad ferrum ignemve deve-
niendum, quomodò demum & quo tempore singula, quorum opus erit, admovenda?
Nec Chirurgis hæc committenda extra Medici aleam esse iniquus garriat detractor.
Medici id omne juris est, quo & imminentes avertuntur morbi, & præsentés profligan-
tur. Ablegandi ergo inutiles Chirurgi? Minimè gentium. Profit consilio Medicus, au-
xiliatricem dexteram porrigat Chirurgus; huic operanti consultus ille semper adsit. Hac
concordiâ agrorum optimè consuletur salutem. Sic à partibus, exquisitissimo sensu dona-
tis, inutile ferrum arcebitur. Sic exulabunt opera, ob *Symptomatum* ferociam formi-
danda, vix ac ne vix quidem nonnunquam perficienda, incausum semper tentanda.

I I.

OPUS omne Chirurgicum vel ad *αὐτοτον*, vel *διαίρεσιν*, vel *ἑξαιρέσιν* pertinet. Prima
contra naturam divisa conjungit; altera dividit continua; tertia quidquid extra-
neum, vel intus collectum est, vel extus immissum, extrahit. Triplicis hujusce operis
præstantissimum, naturæ consentaneum maxime, & cæterorum quasi coronis, *αὐτοτονο*
varia pro diverso munere sortitur nomina: nunc enim ossa fracta componit, & *συνθετικῶν*
nunc eadem, nativis emota sedibus, reponit, & *ἀπορριμβολο* Græcis dicitur. Aliàs contra
naturam, absque ullâ divisione, prolapsas molles partes restituit, *κατὰ* tunc nominata;
easdem demum, cum continui solutione, læsas committere aggreditur, tuncque *αὐτοτονο*
commune nomen retinet. Ut autem partium sauciarum, texturâ, situ, officio discrepan-
tium, à variis diversorum corporum insultibus, unitas solvitur; sic hujus restituendæ
non unica, nec eadem semper est ratio. Levioribus cutis & subjectæ adipis vulneribus,

feriante arte, natura sola cicatricem plerumque inducit; ubi verò in ipsas carnes, vel altius penetravit vulnus, naturæ medicatricis quandoque inanis est opera, nisi ab auxiliariâ arte impedimenta removeantur. Hæc inter plurima Chirugi manum frequentius ex-
postulant. 1°. Cruoris profluvium, vel largâ ejusdem, ex diversâ parte, missione, vel impositis astringentibus medicamentis, vel vasis, è quibus crumpit, aut compres-
sis aut ligatis supprimendum, 2°. Intus hærens corpus extraneum, vel eâ parte quâ ve-
nit, aut eâ ad quam tendit, aut dilgitis educendum, aut variâ forcipe apprehenden-
dum extrahendumque. 3°. Denique diducta nimium vulneris labia, vel debitâ sau-
ciatæ partis collocacione, vel deligatione, vel suturis, nunc genuinis, nunc spuris, sive
siccis, adducenda continendaque. In horum verò, promiscuè nusquam usurpan-
dorum, delectu habendo, ut & in omni Chirurgico opere, partium structura cyno-
suræ, locum semper tenere debet, abstinendumque sedulo, quantum fieri potest, à
partium nervosarum læsione: hanc etenim dolor & inflammatio sæpe sæpius excipiunt;
& quod maximè dolendum, convulsio, quam supervenientem vulneribus læthalem
pronuntiat Hippocrates, Aphor. 2. Lib. 5. Nullum etiam opus Chirurgicum tenta-
ndum est, quin illud utiliter institui posse constiterit; aliàs etenim vel impetitiæ labe
Chirurgo inaritur, vel interdum ægri, quem morbus peremit, occisi speciem subit,
ut in carcinomatis mox iterum germinantis infausâ abscissione, vel gangrenâ, ab
interiori humorum vitio ortâ, artus vitiatæ amputatione non senel contigit.

I I I.

NULLAM esse corporis humani partem, cujus compages ab externâ vi labefa-
ctari non possit, & uno ore fatentur omnes, & ossium fragilitas ipsa testatur.
Hæc in molles partes irruente infligitur vulnus, quod, strictè sumptum, definitur
partium corporis mollium continui solutio, recens, cruenta, ab externo instrumento
orta. Pro variâ instrumenti vulnerantis qualitate & actione, pro diversâ conditione
partium læsarum, pro naturâ, modo, & figurâ vulneris, innumera propemodum
huius extant differentie & appellationes. Eiusdem causæ vel tyronibus obvix sunt.
Signa item oculis subjecta facillè habentur, si in summâ parte plaga sit; sed ubi pe-
nitùs penetravit, quid intùs sit ictum non ita facillè dijudicatur. Id autem, quod igno-
rare piaculum, indicant vulnerantis teli genus, vulneris situs, specilli exploratio,
excretionum natura, supervenientia demùm, singulaque propria cujusque partis *Sym-
ptomata*. Verùm ut ex his omnibus, ritè perspectis, & inter se collatis, vulneris ge-
nus dignoscendum, sic ex iisdem, attentâ præfagâque mente ponderantis, præfagien-
dus exitus: anre omnia enim scire Medicus debet, monente Celso*, quæ insanabi-
lia sùnt vulnera, quæ difficilem habeant curationem, quæ promptiorem. In eorum nu-
mero, quæ sanabilia grave periculum portendunt, ingensque curanti negotium fa-
cessunt, non immeritò à veteribus Medicis reponitur percussus Tendo, incerto for-
san nervi vocabulo, ob ferè similem succedentium utrique sauciato *Symptomatum* ca-
tervam, ab iis passim appellatus. Is, non secùs ac cætera corporis humani partes,
vel ab instrumento acuto pungitur, vel à secante inciditur, vel à gravi obtusoque
contunditur, vel multifariam læditur. Hujus puncti, quadam tenus secti, aut lacer-
rati, confusi-ve, præter sedem indicem, communes ferè hæ notæ sunt. Dolor vehe-
mens non solum partem affectam, sed & quandoque remotas excruciat, inflamma-
tio pariter exercet, ni ocyùs succurratur, in gangrenam desinens, febris accenditur,
quam delirium aut convulsio excipit, his aliquandò accedunt animi deliquium, sus-
ceque dejectio, aliæque id genus, pessimi ominis. Præcisò tendine nihil ex his sub-
oritur, sed partis, interdum pendulæ, motus perit. Ubi punctum Tendo vulnera-
tus est, protinùs ampliandum vulnus, inidque infundenda medicamenta calida &
penetrantia balsamicis permixta, v. g. oleum rerebinthinæ cum spiritu vini, vel bal-
santum *Fioraventi* & *Copahu* cum oleo ovorum; cataplasmatibus, repellentibus, resol-

* Lib. 5. c. 26.

ventibus & anodynis, recreanda pars affecta; sanguis largâ manu mittendus; diata tenuis præscribenda. Eâdem propemodum arte levioribus Tendinum incisionibus, lacerationibus, & contusionibus medendum: at si maximam partem secti vel lacerati, graviter-ve contusi occurrant, aut inanem medelam *Symptomatum* ferocia superet, tunc ex omni parte refecandus est Tendo, futurâ nusquam committendus: hac enim nullatenus quandoque, incassum semper instituendâ, molestius delicatissimam partem afficiente, quæ Tendinis sectio pacaverat, denuo recrudescunt symptomata.

I V.

SENSUS acie, nervos cæteris corporis animati partibus præstare apud omnes inconfesso est. Cum autem hos & læsos Tendines haud ab simile prodât malorum agmen, acutissimum quoque sensum Tendinibus obtigisse facilis est conjectura: penitus verò explorata ipsorum structura omnem prorsus scrupulum eximit. Quid enim Tendo? Funiculus est, ut ita dicam, Nervo continuus; sive universarum fibrarum, tum nervosarum, tum carnearum, quibus musculi contextuntur, invicem adunata-rum, candicans densaque productio & coagmentatio. Jam verò cum partium sensus ab intertextis staminibus nervosis pendeat, patet funiculos illos, ex totidem fibris compactos, ac musculi quorum sunt appendices, ratione molis, uberrimo staminum nervosorum proventu irrigari, proindeque exquisitissimo donari sensu. Quæ, quàmque horrenda, puncto, maximam partem secto aut lacerato, contuso-ve Tendine, invadunt *Symptomata*, hæc eadem, quæcumque arte hos suto, perimefcenda sunt. Cur etenim primò, in utroque secti Tendines extremo, semel, vel bis, ut quibusdam placet, infixæ acis punctio adeò graviter non afficeret, ac pugionis, sicut, aliùs-ve instrumenti prætenus mucro? Deinde laceratio & incisio tendinis ideò tam atrociter excruciant, tantasque edunt strages, quod superflitis integræ partis, musculorum nisi jam imparis, fibræ nervosæ, ultra modum dilatæ, concussæ vividius, mox disrumpendæ, impressum sibi motum propriis musculo nervorum furculis communicent, inde ad cerebri penetralia propagandum. Quis autem facili non percipit ab importunâ injecti vinculi duritie fibræ comprimi & concuti, à jugi ipsius moris easdem scindi & dilacerari potissimum, quibus in longum excurrentes connectuntur, quæque solæ, peractâ futurâ, musculorum contractioni obviuntur? Denique cum ad validius constringendam continendamque futuram, pinna, vel lintei, aut panni ferici, ceræque liti, obvolutorum densæ lacinia utrique fili extremo ut plurimum inferantur, ab his collidi contundique delicatissimas partes in promptu est. Sileo volcellarum, ad apprehendenda, adducendaque dissita Tendinum capita, excogitatarum immanem usum. Quid porro ex his omnibus? nisi dolorem acerbissimum, febrim, delirium, convulsionem, aliaque propria affectuum Tendinum, accersiri *Symptomata*, quæ non-nisi futurâ, nonnumquam cheu! serò nimis laxatâ sedantur. Exitiosum adeò opus aggredi quis jam non exhorrescat! Pernicieï, quam secum trahit comitem, illud insuper accedit, quod secti Tendinis capita, si longius sub cutem callosa recesserint, vel ortâ suppuratione, aut aliâ de causâ ingens adfuerit substantiæ dispendium, ad se invicem eòusque numquam accedant, ut futuræ semper inutili possint committi: semper inutilem dico: nam eatenus tantum utilem esse rectè notat Celsus*, quatenus suenda pars ducens filum quasi suâ sponte subsequitur. Si verò, sine vi, sic proxima sibi fieri possint Tendinum capita, absque futuræ periculo adduci possent, adductaque contineri, & glutinari, non modo rationi consentaneum, sed & experientiâ compertum est.

V.

MUTUO secti Tendinis extremorum contactui, proindeque hujus glutinamento, nihil magis ob stare, quàm innatam Musculis vim, versus suam originem sese contrahendi, concedatur. Quid inde concludendum? Quid ad hanc vim futura confert? Nihil sanè: imò fibras nervosas moleste sollicitando, Musculorum con-

* Loco indic.

ractioni promovendæ apta magis videtur. E contrario parte in eo situ collatâ, quem, quàm maximè contracto Musculo, cujus Tendo resectus est, obtinuiſſet, si insuper Musculus, fasciâ circumductâ, ne longiùs reſiliat, firmetur, vulnerisque orâ glutine ſeu futurâ ſicâ continentur, ſic, inquam, ſecti Tendinis capita, quàm proximè adducta committi, & contineri poſſe omnibus perſpectum eſt. Nec tamen ea tanto impetu, quantus vulgò jactatur, ſub cutem reſugere credendum eſt: nam præterquam quod muſculi omnes circumſuſis partibus annectuntur, manûs Tendinum, quorum gratiâ futura potiſſimum inventa videtur, vaginas *Periſtio* firmiter adhærere, anatomicâ ſectiõne comprobatur. Demum ſi qui Tendines futuram expoſtularent, ii maximè, qui craſſiores, robuſtiſſimorum plurimorumque Muſculorum communes ſunt appendices, illos verò, hæc omiſſâ, reſtitui, præter plurimas obſervationes, probat apud Sinenſes, frequentiſſima craſſiſſimi omnium Tendinum, abſque ignoto futuræ artiſicio, integra reſtitutio. Apud illos mos olim fuit, Latronum, Achillis Tendinem, ſive Hippocratis chordam magnam præſcindere, forſan ut à claudicantium incurſu faciliùs caveretur, iterumque in furto deprehenſis promptiùs injicerentur manus: at ex quo compertum eſt illorum plurimos perfectè convaluiſſe, ſupra & infra reſecatur Tendo, interſecta que ſectiõni pars eximitur, ſicque ſupplicio affectis, integræ ſanationis ſpes omnes adimitur. Si quis jam antiquum illud opus, ab illuſtriſſimis viris probatum, & celebratum fuiſſe obijciat; ipſius inter ortum & funera breviffimum tempus antiquitùs interfuiſſe reponimus. Nec autoritatem autoritate reſellere nobis arduum. Avicenna, Guidoni à *Cauliacos* aliſque ipſorum ſententiæ aſſiclis, opponere poſſumus Galenum, Pareum, Petrum de *Marchettis*, alioſque bene multos formidandum opus improbant, cujus operâ ſi quosdam ſanari contigit, eoſdem non minùs feliciſſe, hoc omiſſo ſanandos fuiſſe contendimus. Nec ſimul cum Tendine conſutâ cute, ut hiſce temporibus fieri conſuevit, tutior fiet futura, cujus vanitatem incerta & parùm conſtans hujus inſteſtundæ methodus arguit. Fato igitur ſuo relinquendi, quorum, ob vulneris vetuſtatem, calloſi Tendines longè ſub cutem fugerunt? ita ſanè: fatius eſt enim unius partis motum depravari, etiam aboleri, quàm horrendis diu fruſtraque vexatum ſymptomatis, ſupremum obire diem.

Non ergo ſuendi Tendines.

DOMINI DOCTORES DISPUTATURI.

<i>M. Jacobus Trant, è Regiâ Scientiarum Academiâ.</i>	<i>M. Gabriel - Antonius Jacques.</i>	<i>M. Jacobus Fourneau.</i>
<i>M. Petrus Maloet, Conſiliarius & Medicus Regis ordinarius, nec non Domûs Regiæ Invalidorum Ducum & Militum, Academia Scientiarum Regiæ Socius.</i>	<i>M. Claudius de la Vigne de Frecheville, Conſiliarius, Medicus Regis & Domûs Regiæ ordinarius.</i>	<i>M. Michael - Ludovicus Reneaume de la Garanne, Academia Cenſor, & Regiæ Scientiarum Academia Socius.</i>
<i>M. Guillelmus de Magny.</i>	<i>M. Joannes - Damianus Chevalier.</i>	<i>M. Raymundus - Jacob Finot.</i>

Proponebat Pariſiſis ANTONIUS-JOANNES DAVAL, Pariſinus, Facultatis Pariſienſis in utroque Jure Licentiatus, in ſupremo Galliarum Senatu Patronus, Baccalaureus Medicus.
A. R. S. H. 1734. à ſextâ ad meridiem.